

PESMI

Lucijan Vuga

GLOBOKI SKRILI

Vzpetina nama je mrak ponudila,
šibje naju je odkrilo,
tišino so ponavljale kavke v preletu,

najini kocki sta si gladili robove,
kot krogli sta se najgloblje skrili.

TRAVE NAJ NAS KOSIJO

Z roko sem ubil nož,
da bi ubranil kobilu, ki je napajala reko,
da bi ubranil žrebe, ki je žejno kotilo
in pustil,
trave naj nas kosijo, posuše,
shranijo v kopice za čas,
ko ne bo ne deviške,
ne vojakove,
ne srnje krvi.

KO LEŽE ZRAK

Zadnja stebila gredo v prah,
ko leže zrak nanje,
vlaga in včasih polž
jih lepita v znanje.

DREVO SE PRISELI

Skala se je primaknila za dva svoja koraka
in obležala na boku,
niti od starosti,
niti od dolgočasje:

saj

drevo ostane v mejah svojih dreves,

le če zemlja splazi,
 drevo je drugo drevo
 za šumenje,
 otroke
 in mizarja.

ZIVA JE

Ziva je nit solze,
 debelne smole in vlage kamna.

Nitkasta tla nedelje
 so
 posteljne prve noči
 se
 vlaga v zrna krči.

ULOMKI

1/0

Kamnov kamen je še negibnejši
 dno dna je še bolj globoko,
 drevo drevesa je še bolj vejato,
 če se prepustiš preperevanju in koreninam.

0/1

Vonj ozračuje te.

ČAŠA MOČI

Skala

ne rodi

kot žena

s krči moči, skalo

moč razpade, razmnoži.

Okus ostane, sestavine in barva enojna ali nedoločljiva.

Člo

ve

ku

se

moč opleta.

Moči

ni strah,

strah, le nadmoč

ga včasih zanemari,

kot vojak, s pletenkami vina.

ANTIPIRAMIDA

Vselej

vselej brezpotja

vselej brezpotja ravnine

vselej brezpotja ravnine priganjajo

vselej brezpotja ravnine priganjajo osamele

vselej brezpotja ravnine priganjajo osamele znake

vselej brezpotja ravnine priganjajo osamele znake odgovarjati

vselej brezpotja ravnine priganjajo osamele znake odgovarjati potniku

potniku odgovarjati znake osamele priganjajo ravnine brezpotja vselej

potniku odgovarjati znake osamele priganjajo ravnine brezpotja

potniku odgovarjati znake osamele priganjajo ravnine

potniku odgovarjati znake osamele priganjajo

potniku odgovarjati znake osamele

potniku odgovarjati znake

potniku odgovarjati

pot . . .

MED TRADICIJO IN AVANTGARDO IV

Janko Kos

Pogled na povojna dogajanja v slovenskem slovstvu nas zmeraj bolj prepričuje, da se v njem polagoma, vendar zagotovo nadaljuje, obenem pa tudi izteka tradicija. O tem, ali je ta iztek dokončen ali pa bo morda že kar kmalu prišlo do njene ponovne, če že ne kar stopnjevane obnovitve, bo mogoče seveda domnevati šele na koncu tega razmišljanja.

Že zdaj pa je potrebno ugotoviti, da tradicija, o kateri je govor, pravzaprav ni ena sama, ampak da gre za več vzporednih, med sabo močno različnih tradicij. Imena zanje v naši slovstveni zgodovini še niso do konca utrjena, marsikatera oznaka se ne zdi zares prikladna, in tako se zdijo za označitev trojne tradicije, ki je iz predvojnega slovstva prodrla v sodobno slovensko slovstvo, še najprimernejši pojmi socialni realizem, postekspresionizem in postsimbolizem.

Takoj je seveda potrebno opozorilo, da teža teh treh tradicij, pravzaprav že kar treh slovstvenih smeri, za sodobni literarni razvoj nikakor ni enaka. Da je temu tako, je pokazal že bežen, prav zato pa tu in tam še precej pomanjkljiv pregled, kako sta na pisateljski razvoj povojnih generacij učinkovala socialni realizem in postekspresionizem. Zares razvita, na vse strani razmahnjena slovstvena smer je bil od obeh pravzaprav samo socialni realizem, saj je v tridesetih letih, ko se je pojavil, zajel ne le poezijo, ampak